

DANIČA.

Katolišk cerkven list.

№ 36.

V četrtek 2. kimovca 1852.

Tečaj 7.

Prošnja.

Ti, o duh nevidni, ki me vodiš
Cel čas srečno po življenja cesti,
Ki z manoj povsod in vedno hodiš,
Ki si pravi mi prijatelj zvesti,
Angel varh! o stoj mi na desnici,
Da si limbar obdržim v ročici!

Ker te rože duh je slaj nebeški:
Svét rastline lepši, mišji nima,
Kot je ta, naj dražji lišp človeški,
Ki ga ne vkončá nobena zima;
Limbar tukaj, tamkej ne povene,
On je vedna roža raj-ske cene.

Ti, o duh nevidni, ki me vodiš
Cel čas srečno po življenja cesti,
Ki z manoj povsod in vedno hodiš,
Ki si pravi mi prijatelj zvesti,
Angel varh! o stoj mi na desnici,
Da si limbar obdržim v ročici!

S—n.

Krivoverske — in Božje sodbe.

V l. 1558 po smerti anglezanske kraljice Marije je njena sestra Elizabeta zasédla kraljevi sedež. Spoznala se je poprej h katoliški veri, v kraljevi obleki pa se je njen duh razodel, kaj de je, ker prizadela si je nar popred svojimu duhu primerno svetovavstvo (parlament) si pridobiti in je sešasama od katoliške cerkve čisto odpadla. Zoper verne katoličane so bile zmiram hujsi in hujsi postave dajane in v 19. letu kraljevanja kraljice Spele 1577 se je začelo na Angleškim veliko preganjanje, klanje in morjenje vernih katoličanov. Kraljica sama se je bila ljudstvu za poglavarico vere ter papeževko vrnila, ker jih je od rimskiga sedeža bila odtergala; gorje mu, kdor je spoznati ni hotel; zadelo ga je masevanje, s kakorsnim se le peklenska hudobija vé znositi.

„Posebno pomenljivo je“, pravi škof Dr. R. Thalloner, *) „de ravno tisto leto nekatere mesce pred vsmertenjem perviga marternika, g. Kutberta Maine-ta, je viditi, de je vsigamogočni Bog narod svaril pred tem duham preganjanja s sodbo (ne vem, kako bi drugač imenoval), ktera težko

kje v zgodovini sebi enako najde, in je v bistvu po nar različniših spričevanjih, po protestantih in katoličanih dokazana in spoznana. To se je zgodilo v čudni pravdi zoper Rolanda Jenks-a, katoliškiga bukvarja v Oxfordu, ki je neke besede zoper kraljičino novo vero govoril, in so ga za to Oxfordski porotniki v mal. serpanu 1577 obsodili, de se ima za ušesa na steber perbiti in se s tem rešiti, de si sam s svojo roko ušesa odreže. Komej je bila ta sodba izrečena, zgrabi kar naravnost strasna smertna kuga, od kakorsne ni ne pred ne potlej slišati bilo, sodnike, pravdnike na klopi, serife, porotnike in na stotine družih, ki so bili pri sodbi pričujoči, in jih je umorila v kratkim času.“

Poslušajmo, kako to dogodbo zmed mnogih protestantskih zgodopiscov protestant Mr. Wood *) popisuje. On pravi: „V sklicu 1. vel. travna 1577 obhajanim je bilo tedaj zapovedano, prestopnika (po protestanski misli) Rolanda Jenksa naravnost prijeti in ga v zelezju odpraviti, de naj se pred vseučilnim pervostolnikom in pred kraljičnim svetovavstvom zasliši. V tem času je bilo vse njegovo premoženje zapечатeno . . . Bil je pred sodbo peljan in razžaljeniga veličanstva obdolžen, dolžen spoznan in kazin mu je bila odmenjena, ki je bila v neki meri smerti enaka; ker obé ušesi bi bil imel zgubiti. Per ti priči zgrabi — moja duša strepeta pripovedovati — tako naenkrat neka kuga pričujoče, de se sme po pravici reči, smert sama je na klopi sedela in je s svojo sodbo vsimu razsojevanju konec storila. Ker veliko število jih je kar naravnost mertvih na zemljo padlo, drugi od smerti zasačeni, so tekli, hitrejši ko so mogli, iz dvorane in so v malo urah umerli.“ Potem jih pisavec veliko imenuje po imenih, med njimi Roberta Bella, perviga barona zakladnice, in Nik. Berbama, ki sam protestanski pisavec pravi, de sta bila velika sovražnika „papeževke vere“, in v svoji lastni maloserčnosti opominja katoličane „ne maloserčno v skrivne Božje sodbe hoteti segati“ ter te dogodbe v svojo stran obračati, s čimur se pa sploh radi izgovarjajo, kteri strahovanja Božjiga zavolja pregreh nočejo spoznati. Na to pisavec popisuje se mnogotere prikazni te čudne bolezni, nad tistimi, ki niso bili precej umerli, rekoč: „Nekteriskačejo, ne vem, od kakšne bésnosti v bolezni in bolečinah gnani, iz postelje in pretčpajo in dervijo svoje strežnike s palicami od sebe, drugi dirjajo po terziših in cestah okrog kakor obumni, drugi se na glavo prekucujejo v globoko vodo, Bolniki terpe grozne bolečine v glavi in v želodcu; pobesnijo,

*) Denkwürdigkeiten der Missionspriester und anderer Katholiken, die in England wegen ihrer Religion den Tod erlitten haben A. 1577—1684. Vom Bischof Dr. R. Thalloner. 1852. Dva zvezka, pri Kleinmayerji. Cena 2 gold. 42 kr.

*) Historia et Antiquit. Univers. Oxon. I 294.

zgube spomin in um, gled, sluh in druge občutke. itd. Zdravniki ne poznajo ne izvirka, ne zdravil za to bolezn. Kolikor je kdo močnejši, toliko hitrejši umerje; žen in vbozih se ne lóti; tudi tistih ne, ki kakimu bolniku strežejo ali ga obiskujejo.“ Ta dogodba se najde tudi pri družih protestanskih in katoliških zgodopiscih. Med poslednjimi Yepez v svoji španjolski zgodovini preganjanj tudi nekatere druge zglede sodbe božje nad preganjavci popisuje. — G. Jenks pa je bil v tako neprevideni grozi nad sovražniki odšel in je potem še veliko let preživel, ker po Dunajskim dnevniku (Tagebuch) je l. 1587 v Rheims-u bil.

(Dalje sledi.)

Misjonske naznanila

g. Dr. Knobleherja do sredisniga odbora Marijne družbe na Dunaju.

(Dalje.)

Desetiga zjutraj se je zopet k delu seglo, ladii obložiti, s čimur smo bili do večera zlo gotovi. — Moje želje so bile, na vratih naše prostorne misjonske zemlje s praznično slovesnostjo pred Gospodom obljubo ponoviti, da bi sprosil od njega blagoslova (zegen) za srečo misjona, posebno pa varstva, kteriga smo močno potrebni, da pri vedno se nastavlajočih zadržkih od strani nasprotniga obnebja in zaslepljenih ljudi svojo nalogo rešimo. — Tisina, samota, veličanstvo Filoe-nskih razvalin, ki so bile nekdanj službi edinopraviga Boga posvečene, po eni strani; molko sumenje, ki od bližnjih razlivov na usesa pribobnuje, in silne pečine, ktere je narava v strahovitni obilnosti, vendar pa v celoti soglasno krog in krog po tem kraju znásad nakopčila — po drugi strani, vse to je dajalo kraju dostojno slovesnost, ki človeka spodbudi, in je mojim verlim domorodnim misjonskim tovaršem, ki so se v samo sebe darovavni ljubezni visokimu poklicu posvetili, nehote globoko v serce seglo. Radovoljni so priterdili v mojo željo, in se tisti večer smo postavili lepimasni sotor, ki ga iz Dunaja seboj imamo, da bi drugo jutro, v god sv. Martina, turonskiga skofa, namenjeno sveto opravilo na bregu ob Nilu obhajali. Veličansko so se zalesketali zjutraj zgodaj zarki izhajočiga solca in so opanljivo rudecili narviksi kope okrog kvísko molečih granitnih hribov; ali od severa je pihal močen veter in stene postavljeniga satora so preveč nasprot luskale, da se nismo prederznili altarja v njem postaviti. Torej smo poslušnili klicajoči zvonček in smo sli v kapelico na ladii duhovno opravilo obhajati. Ginjeniga serca so prejeli pričujoči iz mojih rok Telo tistiga, ki je kri in življenje v smert dal za grešni svet, slovesno obljublajoči, po njegovim zgledu zbegane ovce zbirati, in po svojim poklicu zaničevanje in trud za njih zveličanje prenašati. Skoz dan smo vse poppravili in tudi za Vadi-Halfa-nske slapove (katarakte) štiri znajdene možé na ladijo vzeli. 12. listopada pa smo zopet odrinili in zabrodarili v samotno po obeh stranéh s plesastim gorovjem stisnjeno Kenuzovsko dolino. 13. smo prestopili solnčni zavračni krog *) nad Kalabsen-

skim tempelnam in smo po prav srečnim brodarrenji persli 15. o solnčnim zahodu v Korosko, vrata velike karavanske poti skoz Nubi-ensko pušavo, ki pelje v Abuhamed, Berber in Hartum, kamor smo bili namenjeni. Od tod je bilo velikimu oddelku nasiga popotovavstva vse drugačnejši popotvanje skušiti, drugimu oddelku v manjšim številu pa je bilo po vodi skoz dolgo versto tako imenovanih družih in tretjih Nilovih slapov vsredi pustotnih krajev dalje veslati, in obéma se je bilo, ako bi bila Božja volja, še le čez kej mescov v Hartumu sniti. — Dosihmal je bilo popotvanje nam vsim le kakor prijetna vožnja za kratek čas, ki z nič posebnim ni bila motena. Na „Zgodnji Danici“ smo imeli vse prav po domače napravljeno. Zamoglo se je brati, pisati, učiti se, kolikor se je komu ljubilo, ob vročih urah po dnevi v stanici lepo v senci sedeti, zjutraj in zvečer na pokrovu ali na balkonu dobre sape vživati in po noči veličanski zvezdnati nébes premišljevati, in vožnja s tem ni bila čisto nič motena. Tesni dnevni red, kteriga smo se mogli natančno deržati, nam je čas tako obkrajšal, da se zvečer nismo zamogli dosti načuditi, kako na Egip-tovskim tako naglo dnevi tekó. K zjutranjimu po-božnimu opravilu in k zvečerni molitvi nas je zvonček v kapelklical, k južini in večerji, k zaznamu solčne višine, zrakoméra in gorkoméra v svojo popotnico, i. t. d. je bilo ob različnih dnevnih časih tudi znamnje dano. Da bi nam ne bilo treba kakih neprijetnih nasledkov zavoljo vncmarnosti obžalovati, in da bi se moji dobrovoljni tovarši sčasama uterdili in se nadaljne popotvanja vladati pervadili, je mogel vsak zmed nas na pokrovu eno uro po noči na straži biti. Vsakteri straži sta bila dva mozaka zmed brodnikov pridana, kterih eden je bil na sprednjim delu, drugi pa zraven kormila nad sobico. Časama so se straže po številkah nasprot klicale, da je bilo zategujene glase deleč okrog slišati, in s tem se je doseglo, da se ni nikoli nobedin s hudobnim namenam prederznil blizo ladije, in da se v temni noči nikoli nobena ptuja ladija, na kateri bi bili neskerbljivi egipčani spali, na naso ni zadela. —

(Dalje sledi.)

Kerst pod vislami (galgami).

O. Timotej Bermingham ima svoj sedež v vasi Barnvel, v Charletonski škofii v južni Karolini; pa opravlja verh tega še osem naseb, ktere so deleč narazin, in jih vsaki mesec obiše. Svoj prihod poprej naznani, in ko pride, se celi dan trudi s spovedjo, naslednji dan oberne v podučevanje, delitev sv. obhajila, obiskovanje bolnikov; kersevanje novorojenih in v posvečevanje zakonov; potlej gre dalje, v kaki samotni vasi s svojo pričujocnostjo vero oživljat. V petek 21. vel. travna se misjonar v nasebo Abbeville podá, kar ga sred polja posebin pogled obsači. Več sto konj, osedla-

imenujete zavračnika (Wendekreise). Ko je severna polovica zemlje nar bolj k solcu obrnjená, imamo mi na severu nar daljši dan in nar krajši noč, poletje. Nar vikši stopnja tega je 21. rožnika, tukrat se začne že zemlja od solca odvracati, torej se imenuje zavračnik na severni polovici, kteriga so naši misjonarji prestopili, za nas: letni zavračnik, in ker zemlja gre skoz znamnje raka, se imenuje tudi zavračnik ali obráčnik rakov.

*) Pol leta se severne pol zemlje zmíram bolj k solcu obrača, južne pol pa zmíram bolj od solca; družiga pol leta pa nasprot. Okrog srede zemlje ali ravnika je nar hujsi vročina; to je solčni pas, ki seže od sredine na vsako stran 23 stopinj ali 345 zemljopisnih milj. Obé meji solčniga pasa se

nih in oberzdanih, k drevesam privezanih, je pred njim stalo, pa brez jezdarjev. Okrog njih pa množica kmetijskih voz, ki so vsi napreženi ob cesti stali; — ni pa bilo žive duše nikjer viditi. Ko pa O. Bermingham poslednjič na hrib pride, se je skrivnost razodela. Na nasprotnim bregu je bilo veliko mož in žen zbranih, in v dolini je bil homec in na njim obešalo napravljeno. Sužnja, zamorca, so bili v smert obsodili, ker je bil uboja svoje gospodinje obdolžen. Precej duhovnu v misel pride, de nesrečni ni morebiti še keršen. Konja spodbode, in ravno tje pride, ko rabelj z obsojenim sam na žalostnim homecu stoječ, njemu sodbo bere. Mož božji prosi pervoljenja, se nekaj časa z ubogim zamorcem pogovarjati, in po dobrotnim pervoljenji se začne na pragu večnosti naslednji pogovor: „Ste li persteti h kaki cerkvi?“ „K nobeni ne,“ odgovori ubijavec. „Ste bili mar kdej keršeni?“ „Nikoli ne, kolikor vem.“ „Veste pa, de je naš gospod Jezus Kristus za grešnike umrl, in de je skesanimu razbojniku na križu odpustil; vi zdaj zdaj pred njega stopite, ako hočete, vas kerstim.“ „Rad bi imel,“ odgovori berž zamore. „Pa se vam mora do vaših grehov resnično studiti, de bote vredni, sv. kerst prejeti.“ „Jih iz globočine srca sovražim,“ reče revž, in solze so mu obraz polile. Rabelj pa pové Očetu Berminghamu, de je zamorec precej po doprneseni pregrehi obžalovanje pokazal, de se je bil sam pravici zročil in je po lastnim spoznanji obsojen. Zdaj pa je bilo treba vode dobiti, obsojenca kerstiti. Duhoven po-praša množico, ali vse okoli je bilo suho in noheniga stanovanja ni bilo blizo. Poslednjič da stara ženica, ktera je bila peršla, medenino prodajat, malo vode iz steklenice, in bodimo prepričani, de po Božji obljubi tudi ta kozarec vode ni bil brez povračila. „Poklekujte,“ reče misjonar spokorniku, kteri že okrog vrata vrv ima, „in vervajte, de je en Bog in tri Božje osebe: Oče, Sin, sv. Duh, in de se Oče vas usmili in vam odpusil bo na prošnjo Sina, če ste resnično skesani. Molite za menoj obudjenje obžalovanja (grevenge), in povzdignite svoje srece k nebesam, de sprosíte odpušanje od Gospoda.“ Zamorec moli djanje obžalovanja glasno, in duhoven mu na čelo vlije čiste vode; per ti priči se mu z rabeljnovó kapo obraz zagerne, podnožnica se spodmakne spod nóg novimu kristjanu, kteri se preseli v večnost, rekoč: „Jezus, usmili se me!“ Množica, ki se je bila od vsih krajev zbrala, si nemilo radovidnost napast, se je čudila in stermela, in veči del pričujočih, akoravno protestanti ali neverniki, so pri tej priložnosti spoznali nadzemeljsko previdnost. Na poti k morišu je zamore vprašal, če nikje kakiga pastora ali koga, de bi z njim molil. Za to poslednjo željo umirajočiga se ni nobedin menil, kar se prikaže pravi služabnik Božji, ki mu je odperl nebeske vrata. O očitne moči molitve pri tistim, kteri je rekel: „Prosíte, in se vam bo dalo, terkajte, in se vam bo odperlo!“ Zadolžence razodene le svoj namen, se učiti moliti, in na to priprosto željo odpre Bog zaklade svojih milost, in reši s krivico obloženo duso strašnih peklenških bolečin. (Tir. Bl.) T.

Nekoliko od branja škodljivih bukev.

Solnograški cerkveni časnik pravi: „Malopridne bukke so zapeljivce, ki je hujsi in zamore več aesreče napraviti, kot vsi zapeljivci od mesa in kervi. Ker z bukvami se z nami pisavec vperjazni,

nasledva vse naše stopinje, nas spremi na pot, v cerkev (zakaj kdo bi med malopridne bukke ne štel tudi puhlih, po Čoketovim pisanih molitvenih bukev?), in v nar znotranjsi stanovanje. Ta pohujšljivec se perplazi k nam v pokoju in dolgočasnosti, zamori naj hitrejsi čeversto mladostno serčnost in sterdi starih merzlo kri, spači posamezne, cele družine in rodove v veri in obnasavi. To so francoski enciklopedisti in nemški Wolfenbüttlovski Fragmentisti, to so politisko-socialske (deržavnijsko-družbinske) romanovske delarnice nar poslednjih časov dobro vedile: le škoda pa, de se katoliški pisavci le toliko težko zamorejo k edinskimu djanju v duhu skleniti! i. t. d. Fajmster naj skerbno čuje nad branjem svoje občine, ... ker ako božjo besedo se toliko reznotno in tehtno oznanuje, ako pa to čutje zanemari, bo, ko on spat gre, sovražnik prišel in ljuliko sejal. ... Dalje je zeleti, de bi se razločne, za daljne okroge odločene bukke, romani, časniki i. t. d., kteri se v Rimu v „index“ (zapisavnik prepovedanih bukev) zapisejo, po posameznih školijah očitno in slovesno preklicali, de bi verni vedili, koga cerkev v njih zveličanje zapové in prepové, de bodo volka v ovčji kozi spoznali, kteriga se jim je varovati. ... Celo nejeverniki so malopridne bukke in pisanja preganjali in pokoncavali. Koliko Ovidov bi mogel dandanašnji Avgust v Pont poslati! Greki so pregnali iz dežele malikokletneza Protagora in so sožgali njegove bukke; ravno tako epikurejske pisma. Tako je delalo tudi rimsko starasinstvo (senat.) Cerkveno tako hudó (od slaboverceov in neverceov) prevpito preiskovavstvo (inquisitio) je na tej pravici, na tej dolžnosti pohujšanje iz družbe odpraviti, zastavljeno, je zastavljeno v apostolskim času, ko so verni vse bogokletne spise pernesli k sv. Pavlu jih koncat. ... Kako po materno je skerbela mati katoliška Cerkev za svoje otroke, ker je v Tridentinskim zbiralisu določila, rekoč: „Vse bukke, ktere nalaš razuzdane ali nečiste reči pripovedujejo ali omenjujejo, so oestro prepovedane.“

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. Pretečeni teden smo imeli v Ljubljani v Alojzevišu od 23. do 27. p. m. duhovne svete vaje (eksercije). To je bil res „prijeten čas, to dnevi zveličanja.“ Nepozabljiv bo nph spomin, in gotovo bojo obrodile obilen sad vsim, ki so se jih bili vdeležili. Sami milostljivi knez in škof so jih bili 23. popoldne ob 5. z ginljivim nagovorom perčeli, in ravno tako 27. s perserčno besedo dokončali. Sami so vse štiri dni sv. maso z žegnam imeli, in so enako drugim deležnikom tega sv. opravila, per vsih molitvah, premišljevanjih in duhovnih govorih pričujoči bili. Vdeležilo se jih je bilo 154 mašnikov, njih število bi bilo pa se večji, ako bi več prostora bilo. Bili so gospodje vsih stopinj, korarji, tehanti, profesorji, fajmoštri in kaplani. Perserčno je gg. deležnike veselilo biti zbranim okoli svojiga Viksiga pastirja, kakor sinovi okoli očeta, iz Njih ust resnobnih in tehtnih besed slišati, ž Njimi vred moliti, poslušati, premišljevati, iz Njih rok sv. Obhajilo prejeti, in tudi ž Njimi vred per mizi biti, in poslušati neprecenljive duhovne govore vodnika eksercij, O. Dominika Sartori-a! V premišljevanjih (meditacijah), ki so bile po uro dolge, je ta mož z nenavadno zgovornostjo in serčno gorečnostjo tolkanj pretresoval in presunoval srece poslušavceov z mečem božje besede, de ni nobeno oko suho

ostale. Tukaj je bilo prav živo slišati, kako visok, imeniten je poklic katoliškiga mašnika, kako častitljiv je on v svoji zvestobi in delavnosti po postavah svojiga stanu, pa tudi kako globoko žalostna je nezgoda najemnika in posnemovavca Iskariotoviga. Dobri in slabi mašnik v smerti, per sodbi, — v večnosi, — kako je bilo mogoče te resnice poslušati brez želja, brez hrepenenja po sreči perviga, in brez groze in strahu pred nesrečo družiga! — Slišali smo, kako ima mašnik biti nar bolj mož molitve, premišljevanja in obiskovanja sv. Rešnjiga Telesa, kako visok je zapopadik brevirja. Jezus Kristus s sternjevo krono, škerlatastim plajšem in s terstam v rokah, — in Marija kakor božja Mati, — to so bile spet premišljevanja, ki so topile serce sleherniga. Ravno tako so tudi gospod korar Dr. Polc živo v treh preudarkih (konzideracijah) dokazali, kako morajo svetost, učenost in delavnost spremljevati neprenehama življenje katoliškiga mašnika. — Vtolaženi, razveseljeni in s perserčno hvaležnostjo do Njih milosti, do prečastiljiviga vodnika in do vsih, ki so k ti napravi perpomogli, so se v petek po zahvaljeni pesmi različni duhovni pastirji na vse strani k svojim čedam poverili.

Perstavimo še to: O. Dominik rojen v Levovu, izrejen na Dunaju, — je bil 2 lét, še ko petrinar, nemški pridigar v Rimu per avstrianski cerkvi „de l'Anima.“ Pozneje je stopil v red Karmelitov ali škapulirskih minihov, kteriga postave so silno ojstre. Hodijo namreč bosi — samo v sandalih, njih obleka je kakor Frančiškanarska, samo de imajo čez njo še plajš iz beliga sukna, — njih ležiše so slamnice na dilah; dalej molitev o polnoči, vedno zderžanje od mesnih jedi, — pogostin post, trikratna raba discipline vsak tedon, — in v večjih mestih nič premoženja, v manjših krajih pa le občinske dohodke med seboj imeti, pogostno molčanje *) in obilne molitve. To so njih poglavitne postave, ktere je bil že jeruzalemski patriarh Albert v 1209. letu spisal in sv. Terezija 1562. leta z dovoljenjem papeža Pija IV. jih v novo veljavo povzdignila. V. Sezun.

Iz Ljubljane. Per sv. Katarini nad Šent-Vidam nad Ljubljano je bilo že v starih časih sledi svincene rude najti; torej so se ljudje z velikimi potroški trudili tam gori izdaten rudnik (Bergwerk) napraviti, zlasti nekdanji gospod Žerovic, c. k. vradnik v Idrii. Ali njih početje — bolj osebno — ni doseglo zaželeniga sadu. Nova družba deležnikov iz Ljubljane in njene okolice se po nezgodi poprejšnih skušenj ni dala ostrašiti, temuč je, ako ravno še z večjimi potroški, že več časa sem per sv. Katarini rude iskala, in njen trud ni zastonj. Našli so tako dobro in obilno svinceno rudo, v kteri se tudi sreberni sled dobi, de za gotovo upajo, per sv. Katarini bo rudnjiska jama, kjer bo Kranjski deželi nov studenec blagostanja tekal. Gospodje deležniki pa spoznajo, de vse človeške početja in dela so prazne in brez sadu, ako ni teka in blagoslova od zgorej; torej je bilo slišati, de so bili pretečeno nedeljo v podfarni cerkvi sv. Katarine slovesno veliko sveto mašo naprosili v zahvalo za dosedanje dobre znamenja in prihodnjo srečo rudnika.

* Gosp. Mihael Albrecht, fajmošter v sv. Mihelu per Novim mestu, je v stan pokoja stopil.

V Alojzjeviše je 12 novincov sprejelih.

*) Tudi skoz ves čas sv. eksercijej je bilo popolnoma molčati perporočeno, kar je k zbranju duha in premišljevanju večnih resnic veliko perpomoglo. To je vsih 154 gg. deležnikov skušilo in poterdilo. — Kejenaciga bo kje tudi namen molčanja Čertozinov, to je Kartajzarjev, kteri so nekdanj bili tudi v Bistri na Krajnskim.

Razgled po keršanskim svetu.

Dunaj 5. vel. serp. Ta dan je v cerkvi sv. Janeza v Jägerzeili kaplan g. Šerner odrašeniga zamorca, nekakiga črniga mohametanca, kerstil. Ta goreči mož jih je od več lét sem nekaj iz protestanstva, nekaj iz judovstva toliko vpeljal v sv. katoliško cerkev, de bi jih bilo za malo faro. Pri naslednji zahvalni sv. maši sta keršenec in njegov boter, blagosercni grof Fries, k božji mizi perstopila.

Ogersko. Zmed mnogoterih lepih djanj mladiga cesarja na Ogerskim je tudi naslednje pomenljivo: Nekiga dne gre cesar iz ladije na Donovi s svojo tovaršijo v bližnjo ribiško kočo, v kteri najdejo jokajočiga fantička, ki je nad toliko množico ptujcov ostermel. Nj. veličanstvo praša dečka, koga tukaj sam dela in koga mu je? „Oh! — pravi mladenčik — oče so šli cesarju dva dni deleč naprot, jest ubožic ga pa ne morem viditi.“ Cesar zažene nekoga zmed tovaršije na parobrod po šest novih tolarjev in jih da fantku rekoč: „Tukaj-le vidiš svojiga cesarja, kteriga so tvoj oče neki zgrešili.“

Kolin, 14. p. m. Dr. Müller, vrednik nemške „Volkshalle,“ je dobil ukaz, kar naravnost Prusovsko zemljo zapustiti.

V Varšavi je 14. uniga mesca 550 ljudi na koleri zbolelo; 263 se jih je ozdravilo in 244 umerlo. Bolezin se vedno dojema. 1438 je bolnikov še ostalo.

Toskansko. V Chiusi-jskih rakah (podzemeljskim pokopališu) so unidan bile najdene kosti čveterih za vero umerlih spričevavcov (marternikov), namreč ss. Juliana in Luciana, svete Veranije in svete Ulpije.

London. V velikim travnu je z rodovino vred v katoliško cerkev bil sprejēt Samuel Kuttner, nekdanj rabinar (judovsk duhoven) na Jerzejskim otoku, potlej protestansk pridigar. — V Bolonji je v tem letu 10 anglezov iz visokih stanov prestopilo v katoliško cerkev.

Turško. „Volkshalle pravi, de na posredovanje Avstrije je Turcija obljubila po določenim odboru vse priteznosti Bosniških kristjanov zvediti in jih odpraviti. — Obljubil je turk že marsikej za kristjane, le spolnimalo.

Naj dražji podobo sedajnega umetaltva se je prodala uni mesec v Parizu, namreč: „Spočetje Marije Devicc.“ Bila je poprej lastnina maršala Soultja; cenila se je na dražbi 50.000 frankov (frank je 23 1/2 kr.), in prodala za 585.000 frankov. Ta mal je delo španskiga umetnika Murilla-ta. Španska, rusovska in francoska vlada so se v dražbi za to podobo pogajale; španski zastopnik jo je gnal do 240.000 fr., potlej odjenjal; ruski v imenu cesarja Miklavža do 585.000 fr., je pa vpravljavcu francozovskiga narodovniga muzeuma ustopil, kteri je imel od L. Napoleona ostro naloženo, tega slavniga dela po nobeni ceni iz Francoskiga ne pustiti. — Kupil je pa vender Miklavž 3 podobe Murillove: „Sv. Petra“ za 151.000 fr.; „Dete Jezusa“ za 63.000; in „Kristusa s križem“ za 40.000 frankov.

Cerkveno slovstvo.

Spod Blaznikove tiskarne so v bohoričici na svitlo prišle bukvice: „Živi roženkranc,“ obsežejo zraven navadnih potrebnih molitev tudi popolno podučenje od sv. roženkranca, in so toliko bolj priporočivne, kolikor bolj se bratovšina sv. roženkranca razširja in ta lepa cerkvena molitev, ki so jo nekdanj pusti jožefinarji zatreli hotli, novo življenje dobiva. Naprodaj so pri Klemenu in Ničmanu.